

EEN *novelle*
SMERIG
DIER

Paul Baeten

Angèle

*H*et leven was slimmer dan wij waren. Daarom hield het ons al eens tegen. In mijn geval moest het daartoe vrij ver gaan.

De gebeurtenissen van de zomer van 2019 waren dan ook spectaculair, maar op geen enkele manier verrassend. Ze waren niets meer dan het leven dat mij duidelijk maakte dat ik het beter moest gaan behandelen, of dat het mij anders in de steek zou laten. Ze waren de som van een paar kapotte delen die samen nog altijd mijn bestaan vormden, maar die het werk dreigden neer te leggen uit protest tegen de algemene gang van zaken.

Op twee juni viel ik rond het middaguur in slaap achter het stuur van mijn auto en reed zonder te remmen in een muur van betonnen weginfrastructuur op de A35, enkele kilometers ten noorden van de Frans-Zwitserse grensovergang van Bazel. Ik vloog lang genoeg door de lucht om mij ervan bewust te worden dat ik door de lucht vloog en vond in die zweefvlucht een vreemd soort rust, omgeven door een gloed van geel licht, de felle zon die werd gefilterd

door de dunne stof van de airbags. Deze rust werd verstoord toen de auto landde, enkele keren tussen beton links en beton rechts slingerde, en uiteindelijk met veel gekrijs rokend en lekkend tot stilstand kwam.

Enkele minuten later stapte ik uit. Geen breuken, geen hersenschudding, volledig bij bewustzijn. De impact op de wagen was van dien aard geweest dat de voorwielen in de verkeerde richting stonden en de velgen in twee stukken scheurden. Elke plaat metaal was gedeukt of opengereten en wat de ruiten waren geweest, lag nu in scherven verspreid. De eerste mensen die kwamen toegelopen, leken in eerste instantie verbaasd een levende te zien.

Later die dag zou een gendarme voorlezen wat de schade was aan de openbare weg en het volstaat te zeggen dat hij zijn blad moest omdraaien om volledig te zijn.

Maar het echte drama voltrok zich een maand later, toen ik vanuit een innig verdriet tegen een jonge perenboom trapte en mezelf op die manier een gebroken middenvoetsbeentje bezorgde. Het gevolg was dat ik gedurende vijf weken maar op één been kon rekenen en geblokkeerd zat

in het huis van mijn moeder, die ik in lange tijd niet meer had gezien. Het leven was dus slimmer gebleken, en had me aan de kant gezet.

Sinds mijn tienerjaren heb ik gevochten tegen een existentieel verdriet, tegen paniekaanvallen, absurde uitingen van controledrang en een hele reeks angsten. Enkel omdat ik ook een hevige passie herberg voor het wonder van het leven, alsook een diep geloof in de liefde belijd, heb ik al die dingen sinds enkele jaren klein kunnen krijgen. Ik was iemand geworden die vond dat het leven ten dienste van mij stond en niet omgekeerd. Ik vond mezelf slimmer dan de meeste anderen, kocht een sportwagen en dacht dat ik eindelijk was geworden wie ik als kind wilde zijn. Een moderne cowboy, nergens echt thuis en daarom overal een beetje thuis. Maar toen kwam de zomer van 2019 en verloor ik de liefde die me tot dan van energie had voorzien en zo brak de dam die mij tegen een stuwmeer vol diep verdriet had beschermd.

Wat volgt, zijn de brieven aan mijn therapeute die ik schreef tijdens die weken.